

Leul și guzganul

Gheorghe Asachi

Cât se poate, se cuvine
Fă altuia vreun bine,
Că veni-va-ți multe ori
D-unde n-aștepți ajutori,
Precum vei vedea aice
Din o fabulă ce-oi zice.

Un guzgan, ce supt pământ
I s-urâse a sta mereu
Zburdând iese ca un tânt
Și-ntră-n brânca unui leu
Dar acest-au arătat
Cuget chiar de împărat,
Căci în loc ca să-l sugrume
L-au lăsat să roadă-n lume.
Însă astă bună faptă
Mulțămită-i află dreaptă.
Se par lucruri necrezute
Un guzgan pe leu s-ajute!
Din a sa pădure deasă
Umblând leul ca să iasă,
În o cursă-ntinsă-ncape
Și cercând din ea să scape
Muge, bietul, tot se urcă,
Însă-n lați mai mult se-ncurcă,
Încât acel domnitor
Nici cum poate să-și ajute
Dar întâi de vânător
Guzgănelul venind iute,
Pe rețeaua ce-l înnoadă
Nevoindu-să să roadă,
Într-atâta-au destrămat
Până pe leul au scăpat.